

Sygn. akt VI Ka 410/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Jolanta Kopeć

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013r.

sprawy J. S.

obwinionego z art. 86 § 1 kw

z powodu apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Lwówku Śląskim

z dnia 5 czerwca 2013 r. sygn. akt VII W 1/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec obwinionego J. S.,

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 złotych za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 30 złotych.

Sygn. akt VI Ka 410/13

UZASADNIENIE

J. S. obwiniony był o to, że w dniu 16 kwietnia 2012 roku około godz. 9.00 na drodze nr (...) km 38, 2 R. powiatu (...), kierując samochodem osobowym m – ki T. (...) nr rej. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze w wyniku czego doprowadził do kolizji z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym F. (...) nr rej. (...), tj. o czyn z art. 86 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013 r. w sprawie o sygn. akt VII W 1/13:

I. obwinionego J. S. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw wymierzył mu karę 200 złotych grzywny,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 1254, 97 złotych i na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzył opłatę w wysokości 30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego art. 34 kpw mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ferowanie wyroku w oparciu o niepełny materiał dowodowy w sprawie, który to nie może być uznany jako zbiór wszelkich okoliczności istotnych w sprawie to bowiem poprzez:

- naruszenie przepisu prawa procesowego art. 39 § 1 kpw mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań bezpośredniego świadka zdarzenia K. K., z uwagi nie tylko na odmienną relację zdarzeń wskazaną przez pokrzywdzonego L. S. oraz świadka T. S. oraz zeznań osoby, która to jeszcze przed pojawieniem się patrolu policji przyjechała na miejsce celem zabrania pasażerów F. (...) i opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji i przebiegu wypadków drogowych, w celu zebrania całego materiału dowodowego w sprawie,

- naruszenie przepisu prawa procesowego, art. 42 kpw w zw. z art. 198 § 3 kpk poprzez zadanie biegłemu zbyt ogólnych pytań przez Sąd celem sporządzenia opinii i brak ich sprecyzowania podczas przeprowadzania dowodu z dodatkowej opinii ustnej w sprawie (inicjatywa dowodowa obwinionego) i tym samym całkowite zaniechanie przez biegłego a także przez Sąd zbadania realności przebiegu zdarzeń wskazanych przez obwinionego i tym samym naruszenie przepisu prawa procesowego art. 4 kpk w zw. z art. 8 kpw mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego art. 5 § 2 kpk mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia na korzyść obwinionego niedających się usunąć wątpliwości w postaci:

- biegły nie jest w stanie ustalić prędkości obu pojazdów uczestniczących w zdarzeniu drogowym. Próbował jedynie ustalić prędkość pojazdu obwinionego i to na podstawie symulacji zderzenia czołowego w sytuacji, gdy w przedmiotowej sprawie takie zdarzenie nie miało miejsca i na podstawie uszkodzeń ujawnionych w pojeździe T.,

- biegły nie jest w stanie określić miejsca zdarzenia ani miejsca wzajemnego położenia pojazdów względem siebie,

- biegły nie jest w stanie powiedzieć czy w jakim stopniu pojazd F. (...) przekroczył oś jezdni swoim tyłem i czy nie było tak jak to wyjaśnił obwiniony a więc, że tył pojazdu F. (...) w znacznym stopniu znalazł się na jego pasie ruchu i w ten sposób tarasował mu przejazd i wymusił aby obwiniony podjął manewry obronne i hamowanie,

3. naruszenie przepisu prawa procesowego art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 42 kpow w zw. z art. 200 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu w postaci opinii biegłego jako pełnej i jasnej w sytuacji, gdy biegły wydał opinię li tylko w relacje os. posiłkowego bez analizy możliwości zaistnienia przebiegu zdarzeń wskazanych przez obwinionego, choć biegły stwierdza, że pojazd marki F. (...) przekroczył oś jezdni i swoim tyłem wjechał na pas obwinionego aby zaraz poprzeć żadnymi dowodami w sprawie ani nie jest także poprzeć żadnymi dowodami w sprawie jaką to część pasa ruchu obwinionego pojazd F. (...) zajechał, bowiem na miejscu zdarzenia nie były zabezpieczone żadne ślady z uwagi na bardzo ciężkie warunki atmosferyczne (duży opad śniegu), nadto zaniechał biegły analizy sytuacji, w której to do poślizgu F. (...) miał dojść w odległości 50 metrów od samochodu obwinionego, także w kontekście widoczności jaka panowała podczas zdarzenia (z relacji świadka S. – widziała ona na 5 metrów przed siebie) co jest sprzeczne z ustaleniami biegłego, który twierdzi, iż obwiniony widział pojazd M. w odległości 300 metrów, biegły także sprzecznie z zebrany w sprawie materiałem dowodowym wskazuje, iż pojazd T. uderzył pojazd F. swoim prawym bokiem, kiedy wyraźnie wynika choćby ze zdjęć, iż uderzył on tylną prawą częścią, co czyni opinię niepełną i nierzetelną,

4. naruszenie przepisu prawa procesowego art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow polegające na dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań oskarżyciela posiłkowego jako wiarygodnych, pomimo iż stoją one w sprzeczności z treścią wydanej w sprawie opinii, bowiem pokrzywdzony stanowczo przez całe postępowanie utrzymywał, iż jechał prosto i nie przy osi jezdni a nadto nigdy jego pojazd nie przekroczył osi jezdni, co stoi także w sprzeczności z relacją świadków (funkcjonariuszy policji) słuchanych w sprawie,

5. naruszenie przepisu prawa procesowego art. 34 kpw w zw. z art. 2 kpk mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez ferowanie wyroku w oparciu o dowody nie istniejące w sprawie, które to nigdy nie zostały przeprowadzone w toku postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie a to wyjaśnienia oskarżonego K. S. oraz zeznania świadka E. J. i dokonywanie w oparciu o nie ustaleń faktycznych istotnych w sprawie:

Stawiając powyższe zarzuty obrońca obwinionego wniósł o:

II.1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 86 § 1 kw,

II.2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania właściwemu Sądowi

jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów postępowania, w tym za obronę przed I i II instancją według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu naruszenia art. 39 § 1 k.p.w. w kontekście nieprzeprowadzenia dowodu z zeznań świadka K. K. stwierdzić należy że istotnie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia (zeznania pokrzywdzonego L. S. k.71 odwrót) jednakże nie sposób powyższego uznać za uchybienie mające wpływ na treść wyroku. Sąd I instancji ustalił stan faktyczny w oparciu o pozostałe osobowe źródła dowodowe i nie znajdował podstaw do przeprowadzania kolejnego dowodu z urzędu, skoro zaś obrońca dostrzegając taką potrzebę powinien złożyć stosowny wniosek wraz z tezą dowodową czego nie uczynił.

Zasadnie skarżący zarzuca powołanie się przez Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wyroku w części dotyczące ustaleń faktycznych na nieprzeprowadzone dowody w postaci „wyjaśnień oskarżonego K. S.” i „zeznań świadka E. J.”. Te domniemane dowody nie mają żadnego związku z niniejszą sprawą i Sąd Okręgowy odnosi wrażenie że znalazły się w uzasadnieniu przypadkowo, prawdopodobnie na skutek „wklejenia” z uzasadnienia innej sprawy (str.3 uzasadnienia, k.172). Wniosek taki wynika z faktu iż „dowodami” tymi miała być wykazana okoliczność, iż gdyby T. (...)poruszała się z prędkością 40 km/h długość niezbędnej drogi do zatrzymania przy wykorzystaniu ABS – u wynosiłaby 21,4 m, w dalszej zaś części uzasadnienia odnośnie tej okoliczności rozważana jest już tylko opinia biegłego i wyjaśnienia obwinionego (str. 7 uzasadnienia, k.174). W tej sytuacji dla Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości że uchybienie na które powołuje się skarżący nie miało wpływu na treść wyroku.

Pozostałe podniesione zarzuty w istocie dotyczą oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przede wszystkim opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego W. K.z którą generalnie nie zgadza się prezentując odmienną wersję zdarzenia. Przypomnieć należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną prawa procesowego, a więc mieści się w ramach swobodnej oceny dowodów wtedy gdy: 1.jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy; 2.stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego; 3. jest wyczerpująco i logicznie z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego argumentowane w uzasadnieniu (w. SN z 9.11.1990 r. WRN 149/90 OSNKW 7-9/1991,poz.41). Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd I instancji w dostatecznym stopniu spełnił powyższe wymagania w niniejszej sprawie, ocena materiału dowodowego przeprowadzona została w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych podczas rozprawy i nie uchybia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. zaś pisemna motywacja wyroku spełnia wymogi z art.424 k.p.k w zw. z art.82 § 1 k.p.w. Sąd Okręgowy nie znajduje podstaw do kwestionowania w szczególności wiarygodności opinii biegłego W. K.z której jednoznacznie wynika że kierujący samochodem T. (...)obwiniony J. S.doprowadził do powstania kolizji nie dostosowując prędkości jazdy samochodu do panujących warunków drogowych i atmosferycznych (z wyliczeń biegłego wynikała prędkość 48km/h będąca w zaistniałych warunkach prędkością nadmierną) i wykonując manewr hamowania powodujący utratę panowania nad samochodem w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności na zaśnieżonej drodze, zaś drugi uczestnik kolizji L. S.przyczynił się do niej jadąc w pobliżu osi jezdni, nie zachowując szczególnej ostrożności w takich warunkach (k.145). Biegły konsekwentnie podtrzymywał zasadnicze wnioski swojej opinii także w trakcie jej obszernego uzupełnienia ustnie na rozprawie, precyzując jedynie ze samochód L. S.mógł być częściowo na pasie do ruchu przeciwnego i ze obydwaj kierowcy poruszali się samochodami z letnim ogumieniem (k.161 odwrót – 163). Zarzuty skarżącego pod adresem opinii biegłego nie znajdują uzasadnienia, a już całkowicie chybiony jest zarzut „zadania biegłemu zbyt ogólnych pytań

przez Sąd...i brak ich sprecyzowania podczas przeprowadzania dowodu z dodatkowej opinii ustnej..”. Poza wszystkim sam skarżący miał nieograniczoną możliwość zadawania pytań biegłemu z czego obszernie korzystał na rozprawie. Reasumując zarzuty naruszenia przepisów postępowania zawarte w apelacji nie są uzasadnione.

W tym stanie rzeczy zważywszy ponadto że wymierzona obwinionemu kara 200 zł grzywny nie jest rażąco surowa, przeciwnie uwzględnia wszystkie okoliczności sprawy Sad Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art.119 k.p.w. Sąd Okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w kwocie 50 zł. za postępowanie odwoławcze oraz opłatę w kwocie 30 zł.

AP